

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (piata komora)
zo 17. júla 2008*

Vo veci C-94/07,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 234 ES, podaný rozhodnutím Arbeitsgericht Bonn (Nemecko) zo 4. novembra 2004 a doručený Súdnemu dvoru 20. februára 2007, ktorý súvisí s konaním:

Andrea Raccanelli

proti

Max-Planck-Gesellschaft zur Förderung der Wissenschaften eV,

SÚDNY DVOR (piata komora),

v zložení: predseda piatej komory A. Tizzano, sudcovia A. Borg Barthet a E. Levits (spravodajca),

* Jazyk konania: nemčina.

generálny advokát: M. Poiares Maduro,
tajomník: K. Sztranc-Sławiczek, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 10. apríla 2008,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- Max-Planck-Gesellschaft zur Förderung der Wissenschaften eV, v zastúpení:
A. Schülzchen, Rechtsanwalt,

- Komisia Európskych spoločností, v zastúpení: V. Kreuzsitz a G. Rozet, splnomocnení zástupcovia,

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálneho advokáta, že vec bude prejednaná bez jeho návrhov

vyhlásil tento

Rozsudok

- ¹ Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 39 ES a článku 7 nariadenie Rady (EHS) č. 1612/68 z 15. októbra 1968 o slobode pohybu pracovníkov v rámci spoločenstva (Ú. v. ES L 257, s. 2; Mim. vyd. 05/001, s. 15).

- 2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi pánom Raccanellim a inštitútom Max-Planck-Gesellschaft zur Förderung der Wissenschaften eV (ďalej len „MPG“) v súvislosti s pracovnoprávnym vzťahom, ktorý uzavrel s inštitútom Max-Planck rádioastronómie so sídlom v Bonne (ďalej len „MPI“), ktorý je organizáciou v rámci MPG.

Právny rámec

Právna úprava Spoločenstva

- 3 Článok 1 nariadenia č. 1612/68, ktorý je uvedený v rámci hlavy I nazvanej „Prístup k zamestnaniu“, stanovuje:

„1. Každý štátny príslušník členského štátu, bez ohľadu na jeho bydlisko, má právo na prístup k zamestnaniu a jeho výkon na území iného členského štátu v súlade s ustanoveniami zákona, iného právneho predpisu alebo správneho opatrenia o zamestnávaní štátnych príslušníkov tohto štátu.

2. Štátny príslušník členského štátu má predovšetkým právo prijať zamestnanie na území iného členského štátu s rovnakou prednosťou ako štátni príslušníci tohto štátu.“

- 4 Článok 7 nariadenia č. 1612/68, ktorý je uvedený v rámci hlavy II nazvanej „Zamestnanie a rovnosť zaobchádzania“, je sformulovaný takto:

„1. S pracovníkom, ktorý je štátnym príslušníkom členského štátu, sa na území iného členského štátu nesmie z dôvodu jeho štátnej príslušnosti zaobchádzať inak ako s vlastnými pracovníkmi, pokiaľ ide o podmienky zamestnania a pracovné podmienky, najmä odmeňovanie, prepustenie, a ak by sa stal nezamestnaným, opätovné začlenenie do práce alebo zamestnania.

2. Takýto pracovník požíva rovnaké sociálne a daňové výhody ako vlastní pracovníci.

...

4. Každá klauzula kolektívnej alebo individuálnej zmluvy alebo akejkoľvek inej kolektívnej úpravy týkajúcej sa prístupu k zamestnaniu, výkonu zamestnania, odmeňovania a ďalších pracovných podmienok alebo prepustenia je neplatná, ak ustanovuje alebo povoľuje diskriminačné podmienky vo vzťahu k pracovníkom, ktorí sú štátnymi príslušníkmi iných členských štátov.“

Vnútroštátna právna úprava

- 5 Z vnútroštátnej právnej úpravy vyplýva, že pod „Pracovnou zmluvou BAT/2“ alebo „zmluvou na polovičný pracovný úväzok BAT II a“ sa rozumie zmluva uzavretá na základe platovej triedy II a tabuľky odmeňovania účinnej v čase skutkových okolností vo veci samej kolektívnej zmluvy spolkových zamestnancov (BAT), pričom pracovný čas zodpovedá 50 % týždenného pracovného času.

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

- 6 MPG je založený podľa súkromného nemeckého práva ako verejnoprospešné združenie. V Nemecku a v ostatných európskych štátoch riadi veľké množstvo vedeckovýskumných inštitútov.
- 7 Tieto výskumné inštitúty označené ako „inštitúty Max-Planck“ sa venujú v celospoločenskom záujme základnému výskumu v oblasti prírodných vied, biológie, humanitných a spoločenských vied.
- 8 MPG podporuje dvoma spôsobmi mladých vedcov, v rámci ktorých môžu títo vedci najmä pripravovať svoje dizertačné práce, t. j. prostredníctvom zmluvy o štipendiu a pracovnej zmluvy.
- 9 Tieto dva spôsoby podpory doktorandov sa odlišujú hlavne tým, že:
 - štipendista nemá žiadnu povinnosť plniť pracovné povinnosti voči dotknutému inštitútu, ale môže sa výlučne venovať prácam súvisiacim s jeho dizertačnou prácou, zatiaľ čo
 - zamestnanec na základe zmluvy na polovičný pracovný úväzok BAT II a má povinnosť plniť pracovné úlohy voči inštitútu, ktorý ho zamestnáva, a môže používať zariadenia len pre svoju dizertačnú prácu mimo svojho pracovného času.
- 10 Okrem toho oba druhy zmlúv sa odlišujú tiež z hľadiska daňových povinností zmluvných strán a z hľadiska poistenia uvedených osôb v rámci sociálneho zabezpečenia.

- 11 Takto sú štipendisti oslobodení od dane z príjmov fyzických osôb a nie sú poistencami systému sociálneho zabezpečenia. Naopak vedci, ktorí sú zamestnancami na základe zmluvy na polovičný pracovný úväzok BAT II a, sú daňovníkmi uvedenej dane a musia platiť poisťné sociálneho zabezpečenia, ktoré zodpovedá ich zamestnaniu.
- 12 V priebehu obdobia od 7. februára 2000 do 31. júla 2003 pán Raccanelli, taliansky štátny príslušník, vykonával činnosť v MPI v rámci vypracovávaní dizertačnej práce. Jeho činnosť sa zakladala na liste MPI z 7. februára 2000, ktorý podpísal.
- 13 Na základe uvedeného listu mu MPI priznalo nárok na mesačné štipendium na obdobie od 7. februára 2000 do 6. februára 2002, aby mu umožnilo prípravu obhajoby dizertačnej práce v Nemecku a v zahraničí na tému „Rozvoj bolometrickej kamery pre vlnové dĺžky pod 300 μm “.
- 14 List je sformulovaný takto:

„Prijatie štipendia Vás zaväzuje plne sa venovať v celom rozsahu cieľu štipendia. Výkon iných činností si vyžaduje predchádzajúci súhlas vedenia inštitútu.

Štipendium sa vypláca ako príspevok na životné náklady, nie však ako protiplnenie za Vašu vedeckú činnosť.

Prijatie štipendia Vás nezaväzuje k žiadnej pracovnej činnosti pre Max-Planck-Gesellschaft. Štipendium je preto podľa § 3 bodu 44 zákona o dani z príjmov [(Einkommensteuergesetz)] oslobodené od dane z príjmu fyzických osôb, ako aj podľa

§ 6 bodu 22 vykonávacej vyhlášky o dani zo mzdy [(Lohnsteuerdurchführungsverordnung)] oslobodené od dane zo mzdy, a tým aj oslobodené od sociálneho poistenia.“

- 15 Dodatkom z 29. novembra 2001 k jeho „doktorandskej zmluve“ bola predĺžená jej platnosť až do 6. augusta 2002, neskôr až do 6. mája 2003. Na obdobie od 7. mája do 31. júla 2003 zmluvné strany uzavreli 19. mája 2003 dohodu v tomto znení:

„Pán Raccanelli bude v období od 7. mája 2003 do 31. júla 2003 na našom inštitúte prítomný ako hosť. Inštitút mu poskytne k dispozícii vhodné pracovisko a bude sa o neho starať prostredníctvom svojich spolupracovníkov.

Iné zariadenia sú mu k dispozícii v rámci poriadku inštitútu a s ním súvisiacich predpisov; pán Raccanelli sa zaväzuje tieto predpisy dodržiavať.

Hostovským pobytom nevzniká žiaden pracovný pomer a nezakladá nárok na odmenu.

...“

- 16 Pán Raccanelli podal žalobu na Arbeitsgericht Bonn, ktorou sa hlavne domáha toho, aby tento súd určil, že počas obdobia od 7. februára 2000 do 31. júla 2003 existoval pracovnoprávny vzťah medzi ním a MPG.
- 17 Pán Raccanelli tvrdí, že sa s ním zaobchádzalo počas tohto obdobia rovnako ako s nemeckými doktorandmi, ktorí boli zamestnancami na základe zmluvy na polovičný pracovný úväzok BAT II a, a ktorým podľa jeho názoru z uvedených zmlúv vyplývala najmä výhoda poistenia v rámci systému sociálneho zabezpečenia.

- 18 MPG odmieta tieto tvrdenia.
- 19 Bez toho, aby rozhodol o skutkovom aspekte zmluvného vzťahu, ktorý existoval medzi oboma účastníkmi konania počas uvedeného obdobia, vnútroštátny súd vychádza zo zásady, že stupeň osobnej závislosti pána Raccanelliho od MPI nestačí nato, aby sa prijalo, že existoval pracovnoprávny vzťah medzi týmito osobami.
- 20 Uvedený súd sa pýta, či je MPG vzhľadom na svoje založenie vo forme združenia podľa súkromného práva viazaný zásadou zákazu diskriminácie, ako keby išlo o verejnoprávnu organizáciu.
- 21 Za týchto podmienok Arbeitsgericht Bonn rozhodol o prerušení konania a položil Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:
- „1. Považuje sa žalobca v zmysle pojmu Spoločenstva pracovník za pracovníka v tom prípade, ak nemá vykonávať prácu vo väčšom rozsahu ako doktorandi s pracovnou zmlouvou typu BAT/2?
2. V prípade zápornej odpovede na prvú otázku, má sa článok 7 nariadenia... č. 1612/68... vykladať v tom zmysle, že k diskriminácii by nedošlo len vtedy, ak by sa priznalo žalobcovi vo veci samej aspoň právo voľby medzi pracovnou zmlouvou a štipendiom pred začiatkom doktorandského obdobia u žalovaného?

3. Pre prípad, že druhá otázka bude zodpovedaná tak, že žalobcovi mala byť poskytnutá možnosť uzatvoriť pracovnú zmluvu, vzniká otázka:

Aké právne následky vyplývajú z diskriminácie cudzincov?“

O prejudiciálnych otázkach

O prípustnosti návrhu na začatie prejudiciálneho konania

- ²² MPG vo svojich písomných pripomienkach tvrdí, že návrh na začatie prejudiciálneho konania sa musí zamietnuť z dôvodu neprípustnosti.
- ²³ Podľa názoru MPG totiž vnútroštátny súd na jednej strane nezistil skutkové okolnosti sporu medzi účastníkmi konania vo veci samej a na druhej strane neodôvodnil základ položených otázok. Takto Súdny dvor nemá informácie, ktoré sú nevyhnutné nato, aby odpovedal užitočne na položené otázky.
- ²⁴ V tejto súvislosti je potrebné poznamenať, že podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora potreba dospieť k výkladu práva Spoločenstva, ktorý by bol užitočný pre vnútroštátny súd, vyžaduje, aby tento súd vymedzil skutkový a právny rámec, do ktorého patria otázky, ktoré predkladá, alebo aspoň aby vysvetlil skutkové domnienky, na ktorých sa zakladajú tieto otázky (rozsudky zo 17. februára 2005, *Viacom Outdoor*, C-134/03, Zb. s. I-1167, bod 22, a zo 14. decembra 2006, *Confederación Española de Empresarios de Estaciones de Servicio*, C-217/05, Zb. s. I-11987, bod 26).

- 25 Okrem toho údaje uvedené vo vnútroštátnych rozhodnutiach musia Súdnemu dvoru nielenže umožniť odpovedať užitočne na prejudiciálne otázky, ale navyše musia umožniť vládam členských štátov a iným oprávneným subjektom predložiť ich pripomienky v súlade s článkom 20 Štatútu Súdneho dvora (uznesenie z 2. marca 1999, *Colonia Versicherung a i.*, C-422/98, Zb. s. I-1279, bod 5, a rozsudok z 8. novembra 2007, *Schwibbert*, C-20/05, Zb. s. I-9447, bod 21).
- 26 Na účely overenia, či údaje poskytnuté zo strany *Arbeitsgericht Bonn* zodpovedajú týmto požiadavkám, treba zohľadniť povahu a význam položených otázok (pozri v tomto zmysle rozsudok *Confederación Española de Empresarios de Estaciones de Servicio*, už citovaný, bod 29).
- 27 V tejto súvislosti treba konštatovať, že prvá prejudiciálna otázka má veľmi všeobecnú povahu v tom zmysle, že sa pýta na výklad pojmu Spoločenstva pracovník, ako tento pojem vyplýva z článku 39 ES a článku 7 nariadenia č. 1612/68.
- 28 Otázky, ktoré položil *Arbeitsgericht Bonn* subsidiárne, sa týkajú zásady zákazu diskriminácie, ktorá je predmetom článku 12 ES.
- 29 Aj keď je pravda, že návrh na začatie prejudiciálneho konania má nedostatky tak z hľadiska opisu skutkových okolností vo veci samej, ako aj z hľadiska odôvodnenia tohto návrhu, napriek tomu však platí, že Súdny dvor má k dispozícii v dostatočnej miere skutočnosti, ktoré mu umožňujú určiť význam položených otázok a podať výklad dotknutých ustanovení Spoločenstva nato, aby dal užitočnú odpoveď na tieto otázky.
- 30 Okrem toho tak Komisia Európskych spoločenstiev, ako aj do určitej miery MPG usúdili, že je možné na základe informácií, ktoré poskytol vnútroštátny súd, predložiť Súdnemu dvoru ich pripomienky.

31 Za týchto okolností sa treba domnievať, že návrh na začatie prejudiciálneho konania je prípustný.

O veci samej

O prvej otázke

32 Svojou prvou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má vedec, ktorý sa nachádza v situácii ako žalobca vo veci samej, čiže ktorý pripravuje svoju dizertačnú prácu na základe zmluvy o štipendiu uzavretej s MPG, považovať za pracovníka v zmysle článku 39 ES, pokiaľ má plniť rovnaké pracovné úlohy ako vedec, ktorý pripravuje svoju dizertačnú prácu na základe pracovnej zmluvy BAT/2 uzavretej s týmto združením.

33 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora pojem „pracovník“ v zmysle článku 39 ES má dosah v rámci celého Spoločenstva a nesmie sa vykladať zužujúco. Za „pracovníka“ je potrebné považovať každú osobu, ktorá vykonáva skutočné a účinné činnosti s výnimkou činností, ktoré sú obmedzené do takej miery, až sa zdajú byť čisto okrajové a vedľajšie. Charakteristickou črtou pracovného vzťahu podľa judikatúry je okolnosť, že osoba vykonáva plnenia počas určitého času v prospech inej osoby a pod jej vedením, za čo dostáva odmenu (pozri najmä rozsudky z 3. júla 1986, Lawrie-Blum, 66/85, Zb. s. 2121, body 16 a 17; z 23. marca 2004, Collins, C-138/02, Zb. s. I-2703, bod 26, a zo 7. septembra 2004, Trojani, C-456/02, Zb. s. I-7573, bod 15).

34 Postavenie pracovníka vo veci samej môže žalobca získať len v prípade, keď vnútroštátny súd, ktorý má jediný právomoc posúdiť skutkové okolnosti vo veci samej,

skonštatuje v rámci tohto posúdenia existenciu skutočností, ktoré zakladajú každý pracovnoprávny vzťah, to znamená vzťah podriadenosti a vyplácanie odmeny.

35 Keďže vnútroštátny súd má overiť existenciu kritérií, ktoré sú uvedené v bode 33 tohto rozsudku, vyplýva z toho, že by mal skúmať najmä obsah doktorandskej zmluvy a dodatku, ako aj spôsoby vykonania týchto aktov.

36 Z predchádzajúcich úvah treba vyvodiť záver, že aj keď to, či je pán Raccanelli pracovníkom v zmysle článku 39 ES, sa má určiť objektívne podľa kritérií, ktoré sú uvedené v bode 33 tohto rozsudku, napriek tomu nemožno vyvodiť nijaký záver, pokiaľ ide o uvedené postavenie, a to z porovnania, ktoré sa týka práce vykonávanej žalobcom vo veci samej, s prácou, ktorú vykonával alebo má vykonať vedec, ktorý vypracováva dizertačnú prácu na základe pracovnej zmluvy BAT/2 uzavretej s MPG.

37 Za týchto podmienok treba na prvú otázku odpovedať tak, že vedec, ktorý sa nachádza v situácii ako žalobca vo veci samej, čiže ktorý pripravuje svoju dizertačnú prácu na základe zmluvy o štipendiu uzavretej s MPG, sa má považovať za pracovníka v zmysle článku 39 ES len vtedy, ak svoju činnosť vykonáva počas určitého času pod vedením inštitútu, ktorý patrí do tohto združenia, a ak ako protiplnenie za túto činnosť dostáva odmenu. Je úlohou vnútroštátneho súdu, aby v nevyhnutnej miere overil skutkový stav a posúdil, či je to tak vo veci, ktorú posudzuje.

O druhej otázke

38 Svojou druhou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či by k diskriminácii nedošlo len vtedy, ak by sa priznalo žalobcovi vo veci samej aspoň právo voľby medzi pracovnou zmluvou a štipendiom pred začiatkom doktorandského obdobia u MPG.

39 Na úvod treba zdôrazniť, že otázka, či by mal pán Raccanelli bez toho, aby mal postavenie pracovníka v zmysle článku 39 ES a článku 7 nariadenia č. 1612/68, právo z dôvodu praxe zavedenej MPG, vybrať si medzi zmluvou o štipendiu a pracovnou zmluvou BAT/2, je otázkou vnútroštátneho práva, o ktorej nemá právomoc rozhodnúť Súdny dvor.

40 Z druhej časti odôvodnenia vnútroštátneho rozhodnutia však vyplýva, že svojou druhou otázkou sa Arbeitsgericht Bonn v podstate pýta, či je MPG viazaný, napriek tomu, že bol založený ako súkromnoprávne združenie, zásadou zákazu diskriminácie, tak ako keby malo povahu verejnoprávneho subjektu, a či preto z uvedenej skutočnosti vyplýva povinnosť pre toto združenie priznať pánovi Raccannellimu právo voľby medzi pracovnou zmluvou a zmluvou o štipendiu.

41 V tejto súvislosti je potrebné na jednej strane pripomenúť, že podľa článku 39 ES z voľného pohybu pracovníkov vnútri Európskeho spoločenstva vyplýva odstránenie akejkoľvek diskriminácie medzi pracovníkmi členských štátov na základe štátnej príslušnosti, pokiaľ ide o zamestnanie, odmenu za prácu a iné pracovné podmienky (rozsudok zo 6. júna 2000, Angonese, C-281/98, Zb. s. I-4139, bod 29).

42 Na druhej strane treba zdôrazniť, že zásada zákazu diskriminácie, ktorá je uvedená v článku 39 ES, je sformulovaná všeobecne a že jej adresátom nie sú osobitne členské štáty alebo verejnoprávne subjekty.

43 Súdny dvor takto rozhodol, že zákaz diskriminácií založených na štátnej príslušnosti je záväzný nielen v prípade činnosti orgánov verejnej moci, ale aj v prípade úprav inej povahy, ktoré upravujú kolektívne závislú prácu, ako aj poskytovanie služieb (pozri rozsudky z 12. decembra 1974, Walrave a Koch, 36/74, Zb. s. 1405, bod 17, ako aj Angonese, už citovaný, bod 31).

- 44 Súdny dvor sa totiž domnieval, že zrušenie prekážok voľného pohybu osôb medzi členskými štátmi by bolo ohrozené, ak by sa mohlo odstránenie prekážok, ktoré majú štátny pôvod, neutralizovať prekážkami, ktoré vyplývajú z výkonu právnej autonómie združení alebo organizácií, ktoré nepatria do verejného práva (pozri rozsudky Walrave a Koch, už citovaný, bod 18, ako aj z 15. decembra 1995, Bosman, C-415/93, Zb. s. I-4921, bod 83).
- 45 Súdny dvor takto vyvodil záver, pokiaľ ide o článok 39 ES, ktorý zakotvuje základnú slobodu a predstavuje osobitné uplatnenie všeobecného zákazu diskriminácie, ktorý obsahuje článok 12 ES, že zákaz diskriminácie sa vzťahuje tiež na všetky dohody, ktoré majú kolektívne upravovať závislú prácu, ako aj zmluvy medzi súkromnými osobami (pozri rozsudky z 8. apríla 1976, Defrenne, 43/75, Zb. s. 455, bod 39, ako aj Angonese, už citovaný, body 34 a 35).
- 46 Treba sa teda domnievať, že zákaz diskriminácie na základe štátnej príslušnosti zakotvený v článku 39 ES sa uplatňuje tiež na súkromnoprávne združenia, akým je MPG.
- 47 Pokiaľ ide o otázku, či z toho vyplýva povinnosť pre MPG priznať pánovi Raccanelimu právo voľby medzi zmluvou o štipendiu a pracovnou zmluvou, treba odpovedať tak, že podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora diskriminácia spočíva v uplatnení rôznych pravidiel na porovnateľné situácie alebo v uplatnení rovnakého pravidla na rôzne situácie (pozri v tomto zmysle rozsudok z 29. apríla 1999, Royal Bank of Scotland, C-311/97, Zb. s. I-2651, bod 26). Je úlohou vnútroštátneho súdu zistiť, či z dôvodu uplatnenia rôznych pravidiel na porovnateľné situácie za takých okolností, aké sú vo veci samej, prípadné odmietnutie uvedenej voľby spôsobuje nerovnosť zaobchádzania medzi vnútroštátnymi a zahraničnými doktorandmi.
- 48 Za týchto podmienok treba odpovedať na druhú otázku tak, že súkromnoprávne združenie, akým je MPG, musí dodržiavať voči pracovníkom v zmysle článku 39 ES

zásadu zákazu diskriminácie. Je úlohou vnútroštátneho súdu zistiť, či za okolností, aké sú vo veci samej, existovala nerovnosť zaobchádzania medzi vnútroštátnymi a zahraničnými doktorandmi.

O tretej otázke

49 Svojou treťou otázkou sa vnútroštátny súd pýta na dôsledky diskriminácie voči zahraničnému doktorandovi, ktoré vyplývajú zo skutočnosti, že tento nemal možnosť uzavrieť pracovnú zmluvu s MPG.

50 V tejto súvislosti treba konštatovať, že ani článok 39 ES, ani ustanovenia nariadenia č. 1612/68 neukladajú povinnosť členským štátom alebo združeniam, akým je MPG, prijať určené opatrenie v prípade porušenia zákazu diskriminácie, ale im ponecháva slobodu výberu medzi rôznymi riešeniami, ktoré sú schopné dosiahnuť cieľ sledovaný týmito ustanoveniami v závislosti od rôznych situácií, ktoré môžu nastať (pozri v tomto zmysle rozsudky z 10. apríla 1984, von Colson a Kamann, 14/83, Zb. s. 1891, bod 18, ako aj z 11. októbra 2007, Paquay, C-460/06, Zb. s. I-8511, bod 44).

51 Preto, ako uvádza Komisia vo svojich písomných pripomienkach, je úlohou vnútroštátneho súdu posúdiť vzhľadom na vnútroštátnu právnu úpravu uplatniteľnú v oblasti mimozmluvnej zodpovednosti povahu náhrady ujmy, na ktorú by mal právny nárok žalobca vo veci samej.

52 Za týchto podmienok treba odpovedať na tretiu otázku tak, že za predpokladu, že žalobca vo veci samej by mal právny nárok domáhať sa náhrady ujmy spôsobenej

diskrimináciou, ktorej bol obeťou, je úlohou vnútroštátneho súdu posúdiť vzhľadom na vnútroštátnu právnu úpravu uplatniteľnú v oblasti mimozmluvnej zodpovednosti povahu náhrady ujmy, na ktorú by mal právny nárok.

O trovách

- 53 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (piata komora) rozhodol takto:

1. Vedec, ktorý sa nachádza v situácii ako žalobca vo veci samej, čiže ktorý pripravuje svoju dizertačnú prácu na základe zmluvy o štipendiu uzavretej s Max-Planck-Gesellschaft zur Förderung der Wissenschaften eV, sa má považovať za pracovníka v zmysle článku 39 ES len vtedy, ak svoju činnosť vykonáva počas určitého času pod vedením inštitútu, ktorý patrí do tohto združenia, a ak ako protiplnenie za túto činnosť dostáva odmenu. Je úlohou vnútroštátneho súdu, aby v nevyhnutnej miere overil skutkový stav a posúdil, či je to tak vo veci, ktorú posudzuje.

- 2. Súkromnoprávne združenie, akým je Max-Planck-Gesellschaft zur Förderung der Wissenschaften eV, musí voči pracovníkom v zmysle článku 39 ES dodržiavať zásadu zákazu diskriminácie. Je úlohou vnútroštátneho súdu zistiť, či za okolností, aké sú vo veci samej, existovala nerovnosť zaobchádzania medzi vnútroštátnymi a zahraničnými doktorandmi.**

- 3. Za predpokladu, že žalobca vo veci samej by mal právny nárok domáhať sa náhrady ujmy spôsobenej diskrimináciou, ktorej bol obeťou, je úlohou vnútroštátneho súdu posúdiť vzhľadom na vnútroštátnu právnu úpravu uplatniteľnú v oblasti mimozmluvnej zodpovednosti povahu náhrady ujmy, na ktorú by mal právny nárok.**

Podpisy